

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. IV. Christi morientis obedientia longissima, & per omne genus
obsequii exercitatissima.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

inquit, omni tentatione diabolus recessit ab illo usque ad tempus. Nulla quidem in Christo antiqui seminis sui vestigia reperit, non tamen ab eo ita recessit, ut ei reliquo vitæ tempore molestus interpellator non esset, sed ad tempus dumtaxat, opportunitate datâ, vel etiam captatâ occasione rediturus ad tentandum. Rediit profecto, afirmante Christo: Venit princeps mundi hujus, & in me non habet quidquam. Hac est hora vestra, & potestus tenebrarum.

Ioan. 8. 14. vers. 30. Luc. cap. 22. vers. 53.

In hoc orbe homines nunquam sunt a fatane tentationibus tuti.

Pelagius in sermone Graecum libel. 15. num. 2.

8. Christus hoc clamore homines sceleris lethargos excitare instituit.

Ad Rom. c. 11. v. 11.

9. Mortem in clama- ritis, alias non ausam accedere, quando- quidem in Dei Filiu nil juris habuisset.

Ioan. c. 18. v. 4. 5. & 8.

10. Ut mor- tuos ad vi- tam revo- caret.

Mat. c. 27. vers. 52.

11. Hic Christi clamor miraculû fuit.

Tunc enim diabolus non dolis tantum certans, sed apertè impugnavit vim omnem exeruit, ut Dominum Jesum à Deo abstraheret, aut illum certè perderet & extingueret, quem nullâ rerum objectâ specie poterat corrumpere. Dum in hoc orbe sumus, nunquam à fatanæ tentationibus tuti sumus. Nam etsi aliquando interquiescat vaserrimus tentator, redit tamen, & plerumque graviore insultu valentior. Non enim pugnam intermittit, ut militiæ finem faciat, sed ut animum quiete solvat, & securum reddat, sic malè paratum repente obruat, sibi que subjiciat. Si ausus est hic Cerberus Christo ipsi sapius, & in extremis etiam infidias struere, cui nostrum parceret: Certè nunquam vehementius in nos insurgit, quàm cum pugnae finem imminere cernit. Nimirum hominis calcaneo acerrimè insidiatur. Hinc Magnus ille Antonius, teste Pelagio, dicere solebat: Hoc est magnum opus hominis, ut culpam suam super seipsum unusquisque ponat coram Domino, & expectet tentationem usque ad ultimum vitæ suæ tempus. Panopliâ igitur opus in hunc hostem; resistendum illi precatione ardenti, & extrema hominis singularibus prædiis tam in antecessum, quàm eo ipso tempore munienda; clamandum toto pectore: Pater, in manus tuas commendo spiritum meum. Sed ne obliviscamur brevitatis nostræ.

VIII. Hoc clamore Christi homines surdos, aut socordia veterno pressos, aut scelerum lethargo mersos excitare instituit. Monentis Apostoli voces sunt: Surge qui dormis, & exurge à mortuis, & illuminabit te Christus. Ante annos triginta circiter in superiore Germania terra tremor vehemens & grandis, sed quia nocturnus fuit & brevis, à plurimis non est observatus. Moriente Christo cælum & terra insolitum commoventur; obnubilat æther, terra tremat, architectus orbis animam agit, & vel expirans clamat, Evigilemus & surgamus. Hora est jam nos de somno surgere.

IX. Mortem in clama- vit, aliâ non ausam accedere, quando- quidem in Dei Filiu nil juris habuisset. Mortem igitur vocat, perinde si dicat, O mors, en adsum mori paratissimus; tu mandata perage in me, æque ac in omnium aliorum mortalium corpore. Transfige in ignotis spoliis non diu gaudebis. Ita pridie Christus in oliveo locutus, Quem ait, queritis? Jesum Nazarenum, ajunt. Quibus promptissimè dixit, Ego sum. Mox iterum querens, Dixi vobis, inquit, quia ego sum. Si ergo me queritis, sinite hos abire. Ita mortem in clama- vit, viam tuam omnem exprome. Ego sum, qui pro humana gente moriar.

X. Clamavit Christus moriens, ut mortuos ad vitam revocaret. Ita Lazarum evocans è sepulchro, voce magnâ clamavit: Lazare, veni foras. Ajunt, leuculem recens editum jacere, aliquanto tempore mortuum, sed ubi leo pater rugire inceperit, velut evigilans catulus vitales motus ostendit. Clamavit in cruce Christus, & velut leo irragit. Ad hos leonis de tribu Judâ rugitus, monumenta aperra sunt, & multa corpora Sanctorum, qui dormierant, surrexerunt. Perinde ac si editam è cruce vocem audissent: Venite foras.

XI. Supremus hic Christi clamor miraculû ingens fuit. Morientes sanè non clamant, præsertim crucifixi, præsertim viribus jam defectis, sanguine jam præ- ne omni effuso. Vox horum fracta, & mortua, ferè nulla: Christus jam animam agens, altum nihilominus cla-

mar. Naturæ viribus id fieri non poterat. Hinc illa, quam beatus Marcus commemorat, Romani ducis libertissima confessio: Videns autem Centurio, qui ex adverso stabat, quia sic clamans expirasset, ait, Verè hic homo Filius Dei erat.

XII. Denique clamavit, cum expiraret in cruce Christus, quia plurimorum videlicet omnium nostrum animas Patri commendavit, cum commendaret suam. Qui adhaeret Domino, inquit Paulus, unus spiritus efficitur. Nos fide, piisque affectibus Christo adhaeremus, unus ergo spiritus cum illo sumus. Quocirca, si Patri suam, & nostrum quoque spiritum commendavit. Deinde mercedem corpus unum nonnisi unam habet animam. Vnum corpus multi sumus, omnes qui de uno pane participamus. Sicut enim corpus unum est, & membra habet multa, omnia autem membra corporis cum sint multa, unum tamen corpus sunt, ita & Christus. Etenim in uno spiritu omnes nos in unum baptizati sumus. Nunc autem multa quidem membra, unum autem corpus. Si corpus unum, unus ergo & spiritus. Itaque Christus omnium suorum animas Patri commendavit valido clamore. Hic clamor orbe toto, infero superoque, terrâ cæloque auditus est.

§. IV. Christi morientis obedientia longissima, & per omne genus obsequii exercitatisima.

Pompejus Magnus sibi ipse visus est tantus, ut dicere non dubitaret, si vel uno pedis applausu terram feriret, orbem in arma ruiturum: Dux noster Gedeon Magnus clamavit in monte. Mox clamantis vocem non vivi tantum, sed & mortui audierunt, & è tumulis prodierunt: Multa corpora Sanctorum qui dormierant, surrexerunt. Et exeuntes de monumentis post resurrectionem ejus, venerunt in sanctam civitatem, & apparuerunt multi.

Obstupescenda fuit Christi morientis obedientia. Hanc Paulus omnium animis affixurus, Humiliavit se, ad terram, inquit, factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis. Hædequaque demum perfectissima fuit hæc obedientia, cum Christus jam moriturus diceret: Pater, in manus tuas commendo spiritum meum.

I. Longissima prorsus & assiduisima fuit hæc obedientia. Exordium ea sumpsit à momento primo Christi Virginis viscibus concepti, & ad ultimum usque expirantis halitum perduxit. Nam & in utero Matris perfectum usum rationis Christus habuit, & imperio Patris de morte obeundis se subjecit, imò quorundam sententiâ, ut supra demonstratum est, voto se obtrinxit ad mortem crucis tolerandam. Quemadmodum angelus apostata ob superbiam & inobedientiam primo à sui creatione momento præcipitatus est, ita Dei Filius unâ & vitam & obedientiam exorsus est. Qui de se ipso factetur, in capite libri scriptum est de me ut facerem voluntatem tuam: Deus meus voluit, & legem tuam in medio cordis mei. Tum dixi, Ecce venio. Voluntas Patris erat, ut filius offerendo corpore suo ad mortem, repararet nobis vitam, in quâ voluntate, inquit Paulus, sanctificati sumus per oblationem corporis Jesu Christi semel. De iusto asseritur: Lex Dei in corde ipsius. Justorum princeps, Legem tuam, inquit, in medio cordis mei posui. Decretum tuum, mi Pater, libentissimè acceptavi, nec enim aliud quidquam magis desideravi, quàm legi tuæ obsequi, Meus tuus opus est, ut faciam voluntatem ejus qui misit me, ut perficiam voluntatem ejus.

II. Varia & nimis quàm multiplex fuit hæc Christi obedientia. Servorum quisque certo destinatur officio. Ille amanuensem agit, iste ministrum mensæ, alius œconomum, hic musicum; illi à cubiculis, isti à secretis aut auriculis sunt, isti à pedibus; hi equos curant. Christus diversissima obivit munia. 1. Infantem egit in præsepio. 2. Discipulum in synagogâ. 3. Lignarium fabrum in domicilio, idque ad annum usque trigessimum. 4. Eremiticolum in locis desertis. 5. Medicum in viis & plateis, cui

cui morbus omnis erat sanabilis. 6. Ecclesiasten & concionatorem in templo, in campis, in montibus, in ipsi aquis. 7. Peregrinum, qui è loco in locum com- meabat. 8. Piscatorem hominum; quod & alios exer- cere docuit. 9. Exorcistam demonum. 10. Convivam Pharisæorum & plurium aliorum. 11. Annonæ præfe- ctum, qui multa millia hominum non multis panibus saturavit. 12. Convivatorem, qui totum orbem etiã- num suo refecit convivio. 13. Egit & captivum in hor- to. 14. Egit & stultum in aulâ regiâ. 15. Olivorem & hortulanum egisse quis miretur, cum denique malefa- ctorem & latronem egerit in cruce? Hic pectus igneum, & centum mihi linguas optem, ut qualicumque modo possim loqui, quæ Pater jussit, quàm ea Filius obse- quenter perfecit, quot personas egerit, nec enim ul- lius personæ vilitate ab integritate obsequii potuit ab- stineri. Aperitissimè professus est ipse: Descendi de celo, non ut faciam voluntatem meam, sed ejus voluntatem, qui misit me. Ah, quàm nos longè aliter! agere personas vo- lumus, sed nemo vilis; iste quidem domini, hic fortu- nati, ille opulenti, iste honorati ambit personam; qui servi, mendici cupiat, nemo est. Christus & captivus & stultus, & seditiosus & latro, imò & Barabbâ latrone deterior haberi non recusat. Eò progressa est ipsius obe- dientia. O quantum chaos inter nostram & illius obe- dientiam!

§. V. Obedientia morientis Christi patientissima & perseverantissima.

III. Obedientia Christi suprà quàm capiamus, hu- milis & patiens. Hanc orsus in utero Virgi- nis, infans perfectæ rationis, cetera nobis omnibus non dissimilis, novem mensibus matrem carcerem habi- tavit. Hymnus Ambrosii testatur: Tu ad liberandum sus- cepturus hominem, non horruisti Virginis uterum. Ex utero in stabulum & præsepè. Inde in Ægyptum idololatriæ omnis plantarium. Ex Ægypto rediit Nazarethum. Hic in maternis ædibus velut homo alphabeticus, vilis, in- doctus, opifex mechanicus ad trigésimum ætatis an- num laucit, in quo sunt omnes thesauri sapientiæ & scien- tiæ absconditi, quia in ipso inhabitat omnis plenitudo divinitatis corporaliter. Exacto a. m. trigésimo, cum jam ageret concionatorem publicum, quantum injuriarum & pro- bri, quantum famis, fatigationis & sitis tulit, dum deni- que in supplicii locum petraçtus, in lignum infame at- tolleretur velut latronum coryphæus, clavis fixus, ve- l peritionis instar extensus. Hinc illæ gementis voces: Ego autem sum vermis & non homo; opprobrium hominum & abjectio plebis. Nimirum filius hominis non habet, ubi caput suum reclinet. Quàm submissa, quàm patiens obediential

IV. Obedientia Christi perseverantissima. Factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis. Ad calmen obsequii tam ardui pervenit, cum dixit, Pater, in manus tuas commendo spiritum meum. Mi Pater, surdos habeo homines, ad te igitur me verto, fidelem depositarium, tibi animam meam committo. Ego quidem omnium voce destinor ad interitum, humani judicii temeritas huc illuc raptat meam animam, sed illa in absconditam bonitatis tuæ custodiam immigrabit: tibi illam com- mendo. Acerbissima quidem est hæc animæ à suo cor- pore avulsio, nihilominus ad nutum tuum, & honori tuo hunc calicem amarissimum exhauriam, ut præcep- tis tuis ex toto satisfaciam. Quia sic mandasti Pater, ut in causâ hominum profunderem animam, in tuas illam manus commendo. Cum igitur exhaustâ clepsy- drâ supremum vitæ punctum fluctet, quo Pater ab omni ævo filium mori voluit, inclinato capite tradidit spi- ritum. Nec enim manibus & pedibus affixis aliter ad- versus Patrem reverentiam adhibere potuit. Itaque cap- tur inclinavit veneratus Patrem, & mortem obiit com- plexus humanam gentem amore perseverantissima.

A Memento, ait Bernardus, quod Christus, ne perderet obedi- entiam, perdidit vitam, in ipsos usque inferos obsequentissimus.

Narrant, à Rogerio, viro religiosissimo, sub vitæ fi- nem Arsenium his talibus rogatum: Quid patiar, mi Pater, cernis; oro te igitur, jube me mori, ut moriar obe- diendo, & merear etiam moriendo. Anni jam sexaginta sunt, quibus ego Altissimum precor, ut mori mihi li- ceat ad Prædis mei arbitrium. Arsenius postulatis tam religiosis motus, Ergo, mi Rogerii, ait, ad majus obe- dientiæ promeritum mori te jubeo, & animam tuam conditori tuo reddere. Juvet te patientissimus Jesus pro nobis in cruce mortuus. Dictum, factum Abbas loqui desit, & desit Rogerius vivere. Eadem se nocte sistens Arsenio defunctus, Christus Dominus, ajebat, pluris fecit mortem ex obedientiâ obitam, quàm ullam actionem aliam in omni vitâ susceptam. Nimirum melior est obedientia quàm victima, & suscitare magis quàm offerre adipem arietum. Quot igitur Christi actiones, quot gemitus, quot cogitationes, quot verba, tot erant obedientiæ sacrificia. Hic discite homo pulvis, vermicu- le superbissime, hic obedire discite, servus hero, ancilla dominæ, monachus Abbati, civis Principi, suus quivis prædidi. Quoniam quasi peccatum ariolandi est, repugnare, & quasi scelus idololatricæ, nolle acquiescere. Noster Gedeon in vallo crucis, obedientiæ lampadem extollit & clamat: Quod me facere videris, hoc facite; qui amat me, imiteur me. Quod facio sectamini. Non est magis seria firmiorque fidei ac obedientiæ approbatio, quàm si quis undique incommodis conflictatus, nullis undique oneratis, cut- ras & dolores in Dei sinum exoneret, acquiescat spe promissionum erectus. Hic Christi morientis saluber- rima quatuor documenta subnectimus. Discite orare, discite vivere, discite mori, discite beati.

§. VI. Dna ad rem præceptiones.

I. Discite orare. Seridè precaturus intendat vires & clamet. Hoc præcationis genus rex David cre- berrimè usurpans, Voce meâ, inquit, ad Dominum clama- vi, & exaudivit me. Deus meus clamabo per diem, & non exau- dies: & nocte, & non ad insipientiam mihi. Ad te Domine cla- mabo, Deus meus ne files à me. Domine Deus meus clamavi ad te, & sanasti me. Domine exaudi orationem meam, & clamor meus ad te veniat. Omnis pæne precatio Davidis cla- mor fuit. Cordis clamor est precantis ardor & magnum desiderium. Quotiescumque vel cubitu surgimus, vel redimus cubitum, clamemus illud cum Christo. In manus tuas, Domine, commendo spiritum meum, & unâ volun- tatem meam, cogitationes, verba & omnes actiones meas: Domine Jesus miserere mei, & dirige me. Sunt qui numquam quieti se tradant, quin prius conscien- tiam excutiant, illudque singularissimè à Christo pet- ant: Domine Jesus, per extremas illas in cruce voces, quibus Patri spiritum commendasti, te rogo, suscipe spiritum meum in fine vitæ meæ. Omne nostrum agere incipiat à Deo, & in Deo finiat; ex hoc mari effluat, in hoc refluxat.

Pari modo in omnibus periculis, tentationibus & re- bus adversis succlamandum: Tibi, Domine, commendo spiritum meum; ne seducar à cacodæmone. Cum de- fecerit virtus mea, ne derelinquas me. Christus crucifixus jugi memoriæ traditus assidue ob oculos obversetur. Nam & ipse Dominus memoriâ nimis memori nos complexus, Ecce, ait, in manibus meis descripsi rez muri tui coram oculis meis semper. Tui non possum oblivisci. Quin nos amanissimo Servatori paria respondemus: Ecce, Domine Jesus, in corde meo, in lingua meâ, in universis actionibus meis descripsi te. Licet omnia perdam, modò Christum crucifixum servem. Etiam si serpens in multas partes disseccetur, modò caput fervet, reliquum corpus facile restaurat. Cor nostrum, eheu, quando- que curis, sollicitudinibus, ærumnis miserè discerpitur.

Rogerii in more obedi- entia.

1. Reg. c. 15. vers. 22.

1. Jud. cap. 7. vers. 17.

Christi morientis quatuor documenta.

Discite orare.

Ps. 30. v. 6.

Ps. 70. v. 9.

Isaia c. 49. vers. 16.

Marginal notes on the left side of the page, including references to various biblical passages and commentary.

Large handwritten text on the right side of the page, likely a continuation of the commentary or a separate note.